

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 507/2024-85

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovak Telekom, a.s.**, Bajkalská 28, Bratislava, IČO 35 763 469, zastúpenej RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., Vysoká 2/B, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžhk/1/2018 z 9. júna 2021 takto

rozhodol:

1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžhk/1/2018 z 9. júna 2021 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžhk/1/2018 z 9. júna 2021 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **889,28 eur** a zaplatiť ich jej právneému zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť Najvyššiemu správneému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

1.1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 507/2024-32 z 26. septembra 2024 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom (v poradí druhým, pozn.) č.k. 2S/105/2009-1006 z 21. júna 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol správnu žalobu sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 2009/DZ/R/2/017 z 9. apríla 2009 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“). Súčasne zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania z dôvodu predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2.1. V odôvodnení krajský súd uviedol, že na základe podnetu od spoločnosti Dial Telecom, a.s., koncových užívateľov (spotrebiteľov) aj alternatívnych operátorov (GTS Nextra, s.r.o., eTel, s.r.o., Slovanet, a.s.) na prešetrenie zneužívania dominantného postavenia sťažovateľky v súvislosti s konkrétnymi volacími programami a maloobchodnými cenami za program Internet dial-up ISDN rozhodol Protimonopolný úrad Slovenskej republiky (ďalej len „Protimonopolný úrad“) ako prvostupňový orgán rozhodnutím z 21. decembra 2007 tak, že tam bližšie špecifikované konanie sťažovateľky predstavuje zneužitie dominantného postavenia, za čo jej uložil pokutu 17 453 362,54 eur (525 800 000 Sk), povinnosť zdržať sa daného konania a odstrániť protiprávny stav.

2.2. Na základe rozkladu sťažovateľky žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového orgánu tak, že:

(i) ako stláčanie marže a zneužitie dominantného postavenia podľa čl. 82 písm. a) Zmluvy o Európskom spoločenstve [(ďalej len „Zmluva o ES“); v znení účinnom v čase rozhodnutia žalovaného, v súčasnosti ide o čl. 102 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „ZFEÚ“), pozn.] a podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 136/2001 Z. z.“) vyhodnotil konanie sťažovateľky spočívajúce v:

- uplatňovaní určitej tarify v konkrétnych volacích programoch (I. výrok preskúmaného rozhodnutia),
- uplatňovaní tarify bezplatných volaní v konkrétnych volacích programoch (II. výrok preskúmaného rozhodnutia),
- uplatňovaní maloobchodnej ceny tam bližšie špecifikovaných produktov a súčasnom uplatňovaní veľkoobchodných prepojovacích poplatkov platných v stanovených obdobiach (III., IV. a V. výrok preskúmaného rozhodnutia),

(ii) za zneužitie dominantného postavenia podľa § 8 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. a od 1. mája 2004 aj podľa čl. 82 Zmluvy o ES vyhodnotil konanie sťažovateľky spočívajúce v:

- spájanie voľných minút a pripojenia do pevnej verejnej telekomunikačnej siete (ďalej len „PVTS“) sťažovateľky v mesačných poplatkoch za volacie programy (VI. výrok preskúmaného rozhodnutia),

- podmieňovanie pripojenia zákazníkov do PVTS sťažovateľky na odber telefónnej služby (VII. výrok preskúmaného rozhodnutia),

- podmieňovanie odoberania internetových služieb typu dial-up cez analógovú prípojku a dial-up cez ISDN na odber volacích programov sťažovateľky a odoberania internetových služieb typu xDSL na odber volacích programov sťažovateľky (VIII. výrok preskúmaného rozhodnutia) a

(iii) za zneužitie dominantného postavenia podľa § 7 ods. 5 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 188/1994 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 188/1994 Z. z.“) považoval konanie sťažovateľky spočívajúce v odoberaní internetových služieb typu dial-up cez analógovú prípojku a dial-up cez ISDN na odber volacích programov sťažovateľky od 1. augusta 1994 do 30. apríla 2001.

Žalovaný uložil sťažovateľke povinnosť zdržať sa uvedeného konania, odstrániť protiprávny stav a za zneužitie dominantného postavenia jej v zmysle § 38 ods. 1 v spojení s § 2 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. uložil peňažnú pokutu 17 453 362,54 eur (525 800 000 Sk).

2.3. Správny súd sa v prvom rade zaoberal námietkou sťažovateľky týkajúcou sa nedostatku právomoci prvostupňového orgánu a žalovaného na konanie a rozhodnutie v jej veci. Sťažovateľka bola totiž presvedčená, že právomoc konať bola zverená Telekomunikačnému úradu Slovenskej republiky (ďalej len „Telekomunikačný úrad“) ako sektorovému regulátoru, a ak napriek tomu rozhodol žalovaný, porušil zásadu *ne bis in idem*. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že otázka právomoci žalovaného už bola vyriešená v zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžhu/1/2012 z 11. februára 2014, v zmysle ktorého skutkové podstaty zneužívania dominantného postavenia, ktorých naplnenie žalovaný v tejto veci zistil, mali svoj základ v § 8 zákona č. 136/2001 Z. z. Rovnako generálna klauzula zneužívania dominantného postavenia mala svoj právny základ v § 8 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z., podľa ktorého ustanovení postupuje Protimonopolný úrad, a nie Telekomunikačný úrad. Právomoc Protimonopolného úradu ako národnej súťažnej autority v oblasti posudzovania zneužívania dominantného postavenia podnikateľských subjektov vo forme stláčania marže (*margin squeeze*) na relevantnom trhu elektronických komunikácií mu nemôže byť na národnej úrovni odňatá a ani zákonom zverená inému sektorovému regulátoru, napr. Telekomunikačnému úradu. Uvedený záver vyplýva aj z rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie (ďalej len „Všeobecný súd“) vo veci Deutsche Telekom T-271/03 z 10. apríla 2008, ako aj Súdneho dvora vo veci Deutsche Telekom C-280/08 P zo 14. októbra 2010, v zmysle ktorých ak tarifná politika žalobcu má protisúťažný účinok, patrí pod čl. 102 ZFEÚ (predtým čl. 82 Zmluvy o ES), a teda do kompetencie Komisie, resp. národného súťažného orgánu (žalovaného) bez ohľadu na reguláciu sektorovým regulátorom. Správny súd odkázal na závery prijaté v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžh 2/2015 z 1. decembra 2015 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 71/2016).

2.4. Správny súd sa vyjadril aj k námietke o nesprávnom vymedzení relevantných trhov, pričom uviedol, že žalovaný vymedzil relevantné trhy úzko, avšak takéto vymedzenie nie je z pohľadu konkrétnej právnej veci, protisúťažnej praktiky a tovarov, ktorých sa praktika týka, vylúčené.

Akcentoval, že aj Súdny dvor, Všeobecný súd, ako aj Komisia rozlišujú medzi relevantnými trhmi zameranými na bytových a nebytových zákazníkov ako koncových užívateľov, pričom sťažovateľka nevysvetlila, z akého dôvodu by relevantný trh nemal byť rozdelený podľa koncových užívateľov, čo je bežnou rozhodovacou praxou uvedených európskych inštitúcií, a sama poskytovala odlišné služby pre bytových a nebytových klientov. Stotožnil sa taktiež s názorom žalovaného o nezastupiteľnosti pevnej telefónnej linky a mobilných telefónov. Zistené údaje preukázali, že spotrebiteľia v konkrétnom období vymenili vo veľmi veľkej miere pevnú telefónnu sieť za mobilnú sieť bez úmyslu vrátiť sa k pevnej telefónnej sieti. Z vykonaného dokazovania vyplynula len jednosmerná zameniteľnosť pevnej telefónnej linky za mobilný telefón, ale už nie naopak. Keďže nejde o vzájomne (obojsstranne) zameniteľné tovary, nemôžu vytvárať jeden spoločný relevantný trh podľa § 3 ods. 3 zákona č. 136/2001 Z. z. Záver žalovaného je preto podľa krajského súdu správny a konformný so zisteným skutkovým stavom a zákonom.

2.5. Pokiaľ sťažovateľka ďalej namietala absenciu označenia relevantných trhov vo výroku VI preskúmaného (druhostupňového) rozhodnutia, krajský súd (rovnako ako žalovaný sám) uznal pochybenie žalovaného spočívajúce v neoznačení relevantných trhov, na ktorých malo prísť k zneužitiu dominantného postavenia, no z kompaktného vnímania prvostupňového a druhostupňového rozhodnutia žalovaného ako jedného celku možno jednoznačne vyvodiť, o aké relevantné trhy išlo. Uvedené pochybenie formálneho charakteru nemalo podľa názoru správneho súdu vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a samo osebe nepredstavuje dôvod na jeho zrušenie.

2.6. K ďalšej námietke o neodôvodnení zmeny I. a II. výroku prvostupňového rozhodnutia krajský súd konštatoval, že z rozhodnutia žalovaného jasne vyplývajú dôvody, pre ktoré pristúpil k zmene právnej kvalifikácie konania sťažovateľky, keďže bolo možné konkretizovať porušenie konkrétnej skutkovej podstaty podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. a podľa čl. 82 písm. a) Zmluvy o ES. Žalovaný tak korigoval právnu kvalifikáciu súťažného deliktu vyplývajúcu zo Zmluvy o ES, keďže prvostupňový správny orgán v prvých dvoch výrokoch síce z hľadiska vnútroštátneho práva odkázal na konkrétnu skutkovú podstatu, ale z hľadiska úniijného práva nesprávne aplikoval generálnu klauzulu podľa čl. 82 Zmluvy o ES. Uvedená korekcia pritom nemala žiaden vplyv na konštatáciu súťažného deliktu, ktorého sa sťažovateľka dopustila, ani na jeho právnu kvalifikáciu, pretože žalovaný ako národná súťažná autorita primárne postupuje podľa vnútroštátneho práva. Špecifikáciou volacích programov vo výroku druhostupňového rozhodnutia, ktoré sa už nachádzali v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, nevznikla prekážka, ktorá by bránila žalovanému uviesť volacie programy do výroku rozhodnutia, keďže nešlo o žiadne nové skutočnosti, ktoré by sa vyskytli až v rozkladovom konaní, ani o rozšírenie predmetu konania.

2.7. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nesprávneho vyhodnotenia jej dominantného postavenia na relevantných trhoch a nesprávneho posúdenia praktiky stláčania marže krajský súd konštatoval, že sťažovateľka ako podnikateľský subjekt realizujúci svoju podnikateľskú činnosť na telekomunikačnom trhu, ktorý je regulovaný sektorovým regulátorom, má reálnu možnosť určovať svoju cenovú politiku na trhu v rozsahu určenom podľa § 22 ods. 1 a 3 zákona č. 610/2003 Z. z. Na sťažovateľku sa vzťahuje čl. 82 Zmluvy o ES, a preto možno skúmať jej dominantné postavenie z hľadiska možného zneužitia na relevantnom trhu. Uviedol, že žalovaný pri posudzovaní praktiky stláčania marže postupoval podľa rozsudkov Všeobecného súdu a Súdneho dvora vo veci Deutsche Telekom – T-271/03, C-280/08 P (odseky 171, 187, 191, 252) a aplikoval test nožnicového efektu tak, že porovnal veľkoobchodné ceny, ktoré dominant účtuje

svojím konkurentom na veľkoobchodnom trhu s maloobchodnými cenami, za ktoré poskytuje služby svojim zákazníkom na dolnom trhu (alebo maloobchodnom trhu). Na základe uvedeného testovania zistil, že v období od 1. júla 2005 do 15. augusta 2006 boli veľkoobchodné ceny sťažovateľky vyššie ako maloobchodné, za ktoré poskytovala služby svojim zákazníkom, preto bez ďalšieho išlo o stláčanie marže. V období od 15. augusta 2006 boli veľkoobchodné ceny nižšie ako maloobchodné o 0,01 Sk, no na základe testu efektívneho konkurenta takisto dospel k záveru o existencii stláčania marže. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľka nepostupovala tak, aby svojím správaním neohrozila účinnú a neskreslenú hospodársku súťaž na trhu a aby nevytlačila svojich konkurentov z trhu takou cenovou politikou, ktorá jej konkurentom bráni dosahovať zisk. V súvislosti s výhradou sťažovateľky, že žalovaný nepreveril všetky okolnosti, ktoré musia byť kumulatívne splnené podľa § 8 ods. 2 písm. d) zákona č. 136/2001 Z. z. a § 7 ods. 2 písm. d) zákona č. 188/1994 Z. z. na vyslovenie záveru o existencii praktiky viazania, ktorá je na relevantnom trhu zakázaná, sa stotožnil so žalovaným, že viazané služby bolo možné užívať aj samostatne, čím bola vylúčená súťaž v poskytovaní verejnej telefónnej služby na pevnom pripojení, pretože súťaž medzi operátormi mohla nastúpiť až vtedy, keď zákazník prevolal voľné minúty, ktoré si musel kúpiť vo volacom programe od sťažovateľky. Rovnako sťažovateľka podmieňovala odoberanie internetových služieb dial-up cez analógovú prípojku, ISDN a xDSL na odber volacích programov, ktoré sú nepochybne samostatnými produktmi. Napriek tomu, že sťažovateľka od 1. mája 2006 už spomínané služby neposkytuje spoločne, ale samostatne, nemení to nič na závere žalovaného o protisúťažnom konaní v období od 1. januára 2003 do 30. apríla 2006, ktoré je sankcionovateľné v zmysle § 8 ods. 2 písm. d) zákona č. 136/2001 Z. z. a čl. 82 písm. d) Zmluvy o ES v spojení s § 38 zákona č. 136/2001 Z. z. V súvislosti s vykonateľnosťou rozhodnutia krajský súd dodal, že ak sťažovateľka odstránila protisúťažný stav novou poskytovanou službou, jeho ďalšie odstraňovanie už nie je nevyhnutné.

2.8. Napokon sa správny súd vyjadril aj k námietke sťažovateľky týkajúcej sa uloženia neprimerane vysokej pokuty a absencie odôvodnenia jej výšky. Poukázal na kritériá stanovené zákonom č. 136/2001 Z. z. pri určovaní výšky pokuty, relevantnú judikatúru Súdneho dvora a akcentoval, že uloženie pokuty a jej výška sú zásadne v diskrečnej právomoci žalovaného, pričom súd je oprávnený iba preskúmať, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Podľa krajského súdu žalovaný dôsledne a podrobne odôvodnil výšku uložennej pokuty, zaoberal sa všetkými aspektmi, ktoré majú vplyv na uloženie pokuty a vyplývajú z § 38 ods. 10 zákona č. 136/2001 Z. z., a riadne ich odôvodnil. Sťažovateľke pritom uložil pokutu v dolnej polovici zákonného rozpätia, t. j. v rozsahu 3,36 % zobrať za predchádzajúce účtovné obdobie (v tomto prípade uzavreté účtovné obdobie rok 2006), v ktorom sťažovateľka dosiahla obrat v sume 15 668 000 000 Sk (520 082 320,92 eur). Nepovažoval správnu úvahu žalovaného za neprimeranú či arbitrárnu. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj námietku o nevykonateľnosti rozhodnutia žalovaného, keďže podľa správneho súdu je dostatočne zrozumiteľné a jasne z neho vyplýva, v čom spočíva protiprávne konanie sťažovateľky.

3. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom ako nedôvodnú zamietol podľa § 461 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) a účastníkom náhradu trov kasačného konania nepriznal.

3.1. Konštatoval, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti v podstate zopakovala námietky, s ktorými sa už vysporiadal krajský súd vo svojom rozsudku. Kasačný súd sa predovšetkým zaoberal otázkou

relevantného maloobchodného trhu v súvislosti s námietkou sťažovateľky o dostatočnej jednostrannej zastupiteľnosti (od pevnej linky k mobilnej komunikácii, od dial-up internetu k vysokorýchlostnému internetu), pričom za zásadné považoval to, či relevantný trh dial-up internetu nie je fakticky konzumovaný vysokorýchlostným internetom. Uvedené malo relevanciu aj pre posúdenie, či v danom prípade nedošlo k súbežnému trestaniu a porušeniu zásady *ne bis in idem*. Uviedol, že v priebehu konania sa v zmysle čl. 267 ZFEÚ obrátil na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou k výkladu čl. 11 ods. 6 prvej vety Nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy. Súdny dvor vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. C-857/19 z 25. februára 2021 tak, že:

„1. Článok 11 ods. 6 prvá veta nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ] sa má vykladať v tom zmysle, že orgány hospodárskej súťaže členských štátov strácajú svoju právomoc uplatňovať články 101 a 102 ZFEÚ, pokiaľ Európska komisia začne konanie na účely prijatia rozhodnutia, ktorým sa konštatuje porušenie týchto ustanovení, v rozsahu, v akom sa tento formálny akt týka tých istých údajných porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ, ktorých sa dopustil ten istý alebo tie isté podniky na tom istom alebo tých istých tovarových a geografických trhoch počas toho istého alebo tých istých období, ako sú tie, ktoré sú predmetom konania alebo konaní, ktoré predtým začali tieto orgány.

3.2. Zásada *ne bis in idem*, ako je zakotvená v článku 50 Charty základných práv Európskej únie, sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na také porušenia práva hospodárskej súťaže, akým je zneužitie dominantného postavenia uvedené v článku 102 ZFEÚ, a zakazuje, aby sa podnik znova uznal za zodpovedný alebo bol znovu stíhaný z dôvodu protisúťažného správania, za ktoré už bol sankcionovaný alebo v prípade ktorého bolo konštatované, že zaň nie je zodpovedný, a to v skoršom rozhodnutí, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok. Naopak, táto zásada sa neuplatní, ak je podnik stíhaný a sankcionovaný samostatne a nezávisle orgánom hospodárskej súťaže členského štátu a Európskou komisiou za porušenia článku 102 ZFEÚ, ktoré sa týkajú odlišných tovarových alebo geografických trhov, alebo ak orgán hospodárskej súťaže členského štátu stratí svoju právomoc podľa článku 11 ods. 6 prvej vety nariadenia č. 1/2003.“

V zmysle záverov predmetného rozsudku Súdneho dvora najvyšší súd konštatoval, že zneužitie dominantného postavenia vymedzené vo výrokoch 3, 4 a 8 rozhodnutia žalovaného sa týkalo maloobchodného trhu poskytovania prístupu k nízkorýchlostnému (dial-up) internetu. Iba časť praktiky viazania definovaná vo výroku 8 preskúmaného rozhodnutia spočívajúca v podmieňovaní odoberania služieb typu xDSL na odber volacích programov sťažovateľky v období od 1. júna 2003 do 31. decembra 2005 na relevantných trhoch poskytovania prístupu k vysokorýchlostnému internetu prostredníctvom xDSL, káblovej technológie a optických vlákien pre bytových zákazníkov a poskytovania prístupu k vysokorýchlostnému internetu prostredníctvom xDSL, káblovej technológie a optických vlákien pre nebytových zákazníkov sa týkala tovarového trhu vysokorýchlostného internetu. V danom prípade došlo k čiastočnému prekrytiu tovarového trhu vysokorýchlostného internetu, avšak podľa názoru kasačného súdu išlo o iný druh zneužívajúcej praktiky (viazanie). To, že jednostranná zameniteľnosť nízkorýchlostného (dial-up) internetu za vysokorýchlostný internet nie je dostatočná na odlíšenie tovarových trhov, vychádza z historickej judikatúry Všeobecného súdu vo veci France Télécom T-340/03 z 30. januára 2007. Išlo o tzv. asymetrickú zameniteľnosť, ktorá nebola uznaná za diferenciacné kritérium. Z existencie samostatného trhu vysokorýchlostného internetu implicitne vychádzal aj rozsudok Súdneho dvora

vo veci C-165/19P z 25. marca 2021, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľky proti rozsudku Všeobecného súdu vo veci T-851/14 z 13. decembra 2018 (predmetom bolo napadnuté rozhodnutie Európskej komisie – Generálneho riaditeľstva pre hospodársku súťaž, rozhodnutím C (2014) 7465 z 15. októbra 2014 (AT.39523-Slovak Telekom).

3.3. Najvyšší súd zamietol kasačnú sťažnosť aj proti výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie konania na účel predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru, keďže tieto sa týkali zásady *ne bis in idem* vo vzťahu k *ex ante* regulácii rozhodnutiami Telekomunikačného úradu a *ex post* regulácii napadnutým rozhodnutím žalovaného. Poukázal na to, že rozhodnutia Telekomunikačného úradu nemali sankčný charakter, ale regulačný charakter. Aplikácia zásady *ne bis in idem* sa týka dvoch sankčných rozhodnutí. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd konflikt s touto zásadou nezistil. Pokiaľ ide o vzťah *ex ante* regulácie Telekomunikačným úradom a *ex post* regulácie Protimonopolným úradom (národnou súťažnou autoritou), tento považoval kasačný súd za dostatočne implicitne etablovaný, aj vzhľadom na paralelne prebiehajúce konanie vo veci sťažovateľky vedené Všeobecným súdom pod sp. zn. T-851/19 a Súdnym dvorom pod sp. zn. C-165/19P.

3.4. K namietanej sume uloženej pokuty najvyšší súd uznal jej prísnosť, ktorá však nevybočuje z medzí správnej úvahy zverenej žalovanému. Zdôraznil pritom možnosť správneho súdu preskúmať zákonnosť sumy uloženej pokuty len v rozsahu podľa § 27 ods. 2 SSP, pričom za správny považoval záver žalovaného, ktorý za základ pre výpočet pokuty vzal celkový obrat sťažovateľky, keďže praktikou vymedzenou v bode 8 výroku rozhodnutia žalovaného bol penetrovaný aj trh vysokorychlostného internetu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, v ktorej po zhrnutí skutkového stavu namieta:

a) najvyšší súd neposkytol sťažovateľke aspoň desaťdňovú zákonnú lehotu na prípravu pojednávania a nerešpektoval tak § 108 ods. 2 SSP. Sťažovateľka totiž prevzala predvolanie na pojednávanie 26. mája 2021, pričom pojednávanie sa uskutočnilo 27. mája 2021. Najvyšší súd pritom na predmetnom pojednávaní nesprávne konštatoval zachovanie lehoty na prípravu na pojednávanie, hoci v danom čase nemal u sťažovateľky vykázané doručenie (doručenka sa najvyššiemu súdu vrátila z pošty až 31. mája 2021). Uvedeným postupom došlo k zásahu do práva sťažovateľky na súdnu ochranu, keďže najvyšší súd zmaril sťažovateľke právo riadne sa pripraviť na pojednávanie nariadené na 27. máj 2021. Sťažovateľka tak mala na prípravu len niekoľko hodín;

b) najvyšší súd nesprávne deklaroval nedostatok právomoci na preskúmanie zákonnosti vymedzenia relevantných trhov zo strany žalovaného z dôvodu, že preskúmanie zákonnosti vymedzenia relevantných trhov je vo výlučnej kompetencii Európskej komisie. Takéto tvrdenie sťažovateľka považuje za nesprávne a arbitrárne, pretože vymedzenie relevantných trhov v konaní vedenom žalovaným je vždy v jeho výlučnej právomoci a Európska komisia nemá žiadnu generálnu právomoc stanovovať záväzné definície relevantných trhov mimo konaní, v ktorých sama aplikuje súťažné právo (napr. porušenie čl. 101 alebo 102 ZFEÚ). Navyše, žalovaný aplikoval aj vnútroštátne právo, keďže posudzoval konanie sťažovateľky z obdobia pred vstupom Slovenskej

republiky do Európskej únie a súde tak neboli viazané eurokonformným výkladom vnútroštátneho práva, pričom správne vymedzenie relevantných trhov predstavuje základ akéhokoľvek ďalšieho posúdenia otázky zneužitia dominantného postavenia podnikateľ'a;

c) najvyšší súd síce iniciatívne položil Súdneho dvoru vlastnú prejudiciálnu otázku o výklade zásady *ne bis in idem* pri konaní žalovaného a Európskej komisie, avšak táto nemala v prejednávanej veci žiadnu relevanciu. Rozsudok Súdneho dvora sa nezaoberal skutočnosťami namietanými sťažovateľkou v kasačnej sťažnosti, preto odkaz na tento rozsudok neumožňoval najvyššiemu súdu zbaviť sa povinnosti vysporiadať sa s námietkami sťažovateľky;

d) najvyšší súd nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, pretože na jej zásadné argumenty buď nereagoval vôbec, alebo sa s nimi vysporiadal nelogicky a nezrozumiteľne. Išlo o nasledujúce kľúčové námietky týkajúce sa:

(i) nepreskúmateľnosti a neurčitosti výroku žalovaného, keďže z neho nie je zrejmé časové vymedzenie deliktu, t. j. riadna individualizácia skutku. Nevyplýva z neho, či žalovaný konštatuje protiprávne konanie sťažovateľky do vydania prvostupňového rozhodnutia (t. j. 21. decembra 2007) alebo až do vydania rozhodnutia žalovaného (t. j. 9. apríla 2009). Nedostatočné časové vymedzenie údajného protiprávneho konania sťažovateľky v rozhodnutí žalovaného vystavuje sťažovateľku riziku opätovného potrestania zo strany žalovaného alebo Telekomunikačného úradu za to isté konanie. Najvyšší súd iba jednou vetou skonštatoval, že pokuta bola uložená za obdobie do vydania prvostupňového rozhodnutia, keďže za základ výpočtu pokuty bol vzatý obrat sťažovateľky za rok 2006. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného však vyplýva presne opačný záver, a to že protiprávnosť konania sťažovateľky bola deklarovaná aj po roku 2007;

(ii) arbitrárneho odklonu krajského súdu od svojich právnych záverov prijatých v predchádzajúcom rozsudku sp. zn. 2 S 105/09-652 z 11. januára 2012;

(iii) nesprávneho posúdenia otázky vymedzenia relevantných trhov hlasových služieb a dominantného postavenia sťažovateľky. Napriek tomu, že najvyšší súd v dôvodoch napadnutého rozsudku konštatoval zásadný význam otázky zastupiteľnosti mobilnej telefónnej služby a pevnej hlasovej služby, v odôvodnení rozhodnutia sa ňou už nezaoberal, ale venoval sa vzájomnej nezastupiteľnosti nízkorýchlostného internetu a vysokorýchlostného internetu, čo však sťažovateľka v kasačnej sťažnosti vôbec nenamietala;

(iv) nesprávneho posúdenia zneužitia dominantného postavenia sťažovateľky formou stláčania marže formou uplatňovania tarify zvýhodnených volaní a bezplatných volaní a uplatňovania maloobchodnej ceny niektorých produktov. Kasačný súd sa nevysporiadal ani s jedným z mnohých predstretých argumentov preukazujúcich, že žalovaný namiesto toho, aby porovnal priemernú maloobchodnú cenu všetkých odchádzajúcich volaní na trhu poskytovaných zo strany sťažovateľky s veľkoobchodnou cenou prepojenia, ktorú sťažovateľka účtovala alternatívnym operátorom, nesprávne a účelovo povytrhla a posudzoval len niektoré vybrané tarifné položky niektorých volacích programov, ktoré neboli samostatne ponúkané na trhu;

(v) nesprávneho posúdenia zneužitia dominantného postavenia sťažovateľky formou viazania. Sťažovateľka uvádza, že poskytovanie voľných minút spolu s PVTs sťažovateľky bolo dané objektívnymi technickými okolnosťami. Obdobne aj v prípade poskytovania internetových služieb na báze dial-up a xDSL na odber volacích programov žalovaný nepreukázal možnosť ich technického oddelenia a samostatného poskytovania;

(vi) výšky uloženej pokuty, keďže najvyšší súd len v rozsahu jednej vety uviedol, že výška pokuty nevybočuje z medzí správnej úvahy žalovaného bez toho, aby reagoval na tvrdenie sťažovateľky,

že bola potrestaná za dodržiavanie regulačných vzorcov uložených sektorovým regulátorom – Telekomunikačným úradom – a že žalovaný nezohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť práve tú skutočnosť, že sťažovateľka dodržiavala povinnosti stanovené Telekomunikačným úradom;

(vii) nedostatku právomoci žalovaného na konanie vo veci, keďže bližšie nešpecifikovaná všeobecná právomoc žalovaného nemôže byť nadradená nespornému zneniu § 2 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2009. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia bola regulácia súťaže na trhu elektronických komunikácií zverená do právomoci Telekomunikačného úradu. Najvyšší súd účelovo odmietol zohľadniť jasné znenie § 2 ods. 6 zákona č. 136/2001 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2009, ktorého výklad neumožňoval podľa sťažovateľky prijať iný záver ako ten, že žalovaný nemal právomoc aplikovať vnútroštátnu právnu úpravu. Navyše, údajné protiprávne konanie definované rozhodnutím žalovaného sa z veľkej časti týka konania sťažovateľky v čase pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie a žalovaný na toto konanie čl. 102 ZFEU vôbec neaplikoval;

e) najvyšší súd nepredložil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky navrhované sťažovateľkou, ktoré sa týkali vzťahu prierezového regulátora (žalovaného) a sektorového regulátora (Telekomunikačného úradu), ako i otázky, či je v súlade so zásadou legitímnych očakávaní a právnej istoty, aby sťažovateľka znášala dôsledky rozdielnych názorov týchto dvoch orgánov. Odkaz najvyššieho súdu na princíp *acte clair*, t. j. na údajnú jasnosť správneho výkladu práva, sťažovateľka považuje za svojvoľný, pričom tento nebol za daných okolností spôsobilý zbaviť najvyšší súd povinnosti vyplývajúcej z čl. 267 ZFEÚ, ktorej nesplnenie zakladá zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie;

f) porušenie svojho práva podnikat' sťažovateľka vidí v tom, že najvyšší súd odobril posudzovanie praktiky stláčania marže na úrovni vybraných samostatne neponúkaných taríf volacích programov. V dôsledku uvedeného nemôže poskytnúť v budúcnosti svojim zákazníkom ani jednu minútu volania zadarmo, resp. ani jednu minútu zvýhodnených volaní, čo ju zásadným spôsobom obmedzí v jej podnikaní.

III.

Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu:

5. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu sp. zn. CS 00674/2024, CZ 04087/2024 zo 14. októbra 2024 spolu so súdnym spisom boli ústavnému súdu doručené 22. októbra 2024.

6. Najvyšší správny súd sa v rámci svojho vyjadrenia venoval jednotlivým námietkam sťažovateľky. V úvode sa zaoberal nedodržaním desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie. Túto námietku považoval najvyšší správny súd za nedôvodnú, pričom poukázal na prítomnosť právneho zástupcu sťažovateľky na pojednávaní. Prítomnosťou jej právneho zástupcu na pojednávaní sa zhojili prípadné nedostatky doručenia predvolania na pojednávanie. Právny zástupca na pojednávaní nežiadal o jeho odročenie z dôvodu nedodržania desaťdňovej lehoty.

7. K najvyšším súdom deklarovávanému nedostatku právomoci na preskúmanie zákonnosti vymedzenia relevantných trhov Protimonopolným úradom najvyšší správny súd odkázal na body 34 a 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Nedostatočné odôvodnenie kasačnou

sťažnosťou namietaných porušení najvyšší správny súd vysvetlil poukazom na nevyhnutnosť vysporiadania sa so závermi rozsudku Súdneho dvora vo svojom rozhodnutí.

8. Arbitrárny odklon od predchádzajúceho právneho posúdenia vysvetlil poukazom na skutočnosť, že po zrušení prvého rozsudku krajského súdu najvyšším súdom krajský súd nijako nepochybil, keď vec posudzoval nanovo.

9. K nepreskúmateľnosti a neurčitosti výroku druhostupňového rozhodnutia, nesprávneho právneho posúdeniu vymedzenia relevantných trhov či dominantného postavenia sťažovateľky vrátane námietky nedostatku právomoci žalovaného najvyšší správny súd odkázal na bod 33 rozsudku, v ktorom konštatoval, že týmito námietkami sa súdy zaoberali.

10. K námietkam týkajúcim sa výšky uloženej pokuty upriamil pozornosť na bod 45 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

11. V závere navrhol ústavnému súdu, aby ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

12. Protimonopolný úrad zaslal svoje stanovisko vo vyjadrení č. PMU/1029/2024/OLPaZV-5653/2024 z 28. októbra 2024 doručenom ústavnému súdu 28. októbra 2024. V úvode vyjadrenia z chronologického a vecného hľadiska opísal priebeh rozhodovania správnych orgánov a súdov v predmetnej právnej veci a následne pristúpil k vyjadreniu sa k jednotlivým námietkam sťažovateľky.

13. K neposkytnutiu zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie tvrdil neopodstatnenosť. Poukázal na to, že pojednávania sa zúčastnili poverený pracovník sťažovateľky a právny zástupca prostredníctvom dvoch substitučných zástupcov – advokátskych kancelárií. Žiaden z prítomných nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôvodu nedodržania desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie.

14. Konštatovanie najvyššieho súdu o nedostatku právomoci na preskúmanie zákonnosti vymedzenia relevantného trhu považuje za správne právne posúdené. Protimonopolný úrad definoval relevantný trh a poukázal na to, že konštatovaniu nedostatku právomoci predchádzala analýza odlišovania tovarových trhov, ktorá bola základom posúdenia niekoľkých ďalších otázok. Navyše dodal, že toto konštatovanie je nesprávnou interpretáciou záverov najvyššieho súdu obsiahnutých najmä v bode 42 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Dôvodom je skutočnosť, že najvyšší súd vo svojej podstate akceptoval stanovisko Európskej komisie týkajúce sa relevantného trhu vo vzťahu k jednostrannej zameniteľnosti nízkorýchlostného internetu za vysokorýchlostný internet.

15. Následne sa vyjadruje k napadnutému rozsudku vo všeobecnosti a poukazuje na to, že tento nie je postihnutý žiadnou vadou a spĺňa kritériá pre riadne odôvodnenie. Poukazom na rozhodovacia činnosť ústavného súdu týkajúcu sa arbitrárnosti rozhodnutí argument sťažovateľky o nepreskúmateľnosti rozsudku vyvracia. Tvrdí, že v prípadoch, v ktorých najvyšší súd o námietkach sťažovateľky mlčal, vyjadril tým svoje stotožnenie sa s posúdením veci krajským súdom.

16. K chýbajúcemu časovému ohraničeniu trvania skutku vo výrokovej časti rozhodnutia Protimonopolný úrad uviedol, že časové ohraničenie vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu. Obavu sťažovateľky z možného opakovaného trestania sťažovateľky za rovnaké konanie odmietol s poukazom na hypotetickosť úvahy.

17. Sťažovateľkou tvrdený neodôvodnený odklon krajského súdu od predchádzajúceho rozhodnutia podľa Protimonopolného úradu nezakladal vadu rozhodnutia. Ďalej uviedol, že nič nezakazuje súdu prvého stupňa zaujať odlišné stanovisko po predchádzajúcom zrušení rozhodnutia.

18. K námietke sťažovateľky týkajúcej sa neposúdenia otázky vymedzenia relevantných trhov a vyhodnotenia dominantného postavenia, otázky praktiky stláčania marže a viazania opätovne poukázal na mlčanie najvyššieho súdu, ktoré podľa jeho názoru znamená stotožnenie sa so závermi krajského súdu.

19. Protimonopolný úrad neguje nezákonnosť a neprimeranosť pokuty poukázaním na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a v chýbajúcom rozsahu sa opätovne obracia na odôvodnenie rozsudku krajského súdu. Obdobne argumentuje aj v prípade námietky sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia právomoci Protimonopolného úradu.

20. Napokon sa stotožnil aj s posúdením vlastnej právomoci najvyšším súdom, keď poukázal na odôvodnenie krajského súdu, s ktorým sa mal najvyšší súd stotožniť zopakovaním „hlavnej pointy právomoci úradu“.

21. Inicievanie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom s vlastným rozsahom otázok považoval za prípustné. Dodal, že Súdny dvor sa už otázkami, ktorých položenie navrhovala sťažovateľka, vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal.

III.3. Replika sťažovateľky:

22. Sťažovateľka svoju repliku doručila 16. decembra 2024. V úvode rekapituluje dôvody podania ústavnej sťažnosti a prichádza so všeobecným tvrdením, že vyjadrenia najvyššieho súdu ani Protimonopolného úradu nepriniesli žiadne zásadné a právne významné argumenty s potenciálom vplyvu na preukázané porušenie jej ústavných práv. Podotýka, že Protimonopolný úrad interpretuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nad rámec jeho obsahu, čím sa usiluje sanovať arbitrárny postup najvyššieho súdu.

23. Ako reakciu na vyjadrenie najvyššieho súdu a Protimonopolného úradu sťažovateľka zopakovala svoju argumentáciu produkovanú v ústavnej sťažnosti a v intenciách nosnej sťažnostnej argumentácie tieto vyjadrenia negovala.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

24. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu ústavnej sťažnosti a podaní účastníkov konania a zúčastnenej osoby je zjavné, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.1. K námietke porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie nedodržaním zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie:

25. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta postup najvyššieho súdu spočívajúci v uskutočnení pojednávania napriek tomu, že nebola zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie v súlade s § 108 ods. 2 SSP v znení účinnom do 30. júna 2023 (v súčasnosti § 108 ods. 3 SSP). Poukazuje na to, že nedodržanie desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie namietala priamo na pojednávaní.

26. Z § 108 ods. 3 SSP vyplýva, že súd doručuje predvolanie na pojednávanie tak, aby mali účastníci konania zachovanú spravidla desaťdňovú lehodu na prípravu na pojednávanie. Uskutočnenie pojednávania v kratšej lehote vyžaduje súhlas účastníkov konania. Forma udelenia súhlasu môže byť rôzna. Účastníci konania môžu túto skutočnosť oznámiť súdu písomne pred samotným pojednávaním, resp. sa môžu na pojednávanie dostať. O odopretí súhlasu v prípade účasti na pojednávaní možno uvažovať, ak účastník konania prejaví s uskutočnením pojednávania nesúhlas a zároveň požiada súd o odročenie pojednávania z tohto dôvodu. V súlade s § 115 SSP možno totiž nedodržanie desaťdňovej lehoty bez súhlasu účastníkov konania považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania.

27. Sťažovateľka síce nedodržanie lehoty namietla, avšak až po prednesoch sťažovateľky a zúčastnenej osoby, takmer až v závere pojednávania, pričom sama uviedla, že namieta nedodržanie desaťdňovej lehoty „z opatrnosti“.

28. Ak sťažovateľka považovala nedodržanie desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie za ujmu na jej procesných právach, nič jej nebránilo v tom, aby v relevantnom čase túto skutočnosť namietala a požiadala súd o okamžitú nápravu formou odročenia pojednávania. Vznesenie námietky nedodržania desaťdňovej lehoty, a to v pokročilejšom štádiu pojednávania a z opatrnosti, neumožňuje súdu bez ďalšieho aplikovať postup podľa § 115 SSP. K vznesenej námietke musí nevyhnutne pristúpiť aj návrh účastníka konania na odročenie pojednávania. Námietka nedodržania desaťdňovej lehoty vznesená po prednesoch účastníkov konania, *de facto* takmer v závere pojednávania, nebola pre vec užitočná. Súd nemal do času vznesenia námietky dôvod pochybovať o tom, či sťažovateľka súhlasí s uskutočnením pojednávania. Neužitočnosť vznesenej námietky po vyčerpaní takmer celého obsahu pojednávania treba vzhliadať aj v tom, že uvedená námietka nebola spôsobilá v relevantnom čase reparať tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces. Ak sama sťažovateľka neusilovala o reparáciu ňou namietaného porušenia v čase na to určenom, potom ústavný súd nemôže konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces. Inými slovami, ak by sťažovateľka namietla nedodržanie desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie v úvode pojednávania a následne by z tohto dôvodu požiadala súd o odročenie pojednávania, pričom súd by tomuto návrhu nevyhoviel, procesná situácia by mohla indikovať porušenie práva na spravodlivý proces.

29. Existencii ústavnoprávne relevantnej ujmy v rovine porušenia práva na spravodlivý proces nenasvedčuje ani obsah pojednávania. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že pojednávanie malo informatívny charakter, pretože najvyšší súd považoval za potrebné oboznámiť účastníkov konania s rozhodnutím Súdneho dvora C-857/19, ku ktorému sa inak žiaden z účastníkov konania písomne nevyjadril. Predmetom tohto pojednávania neboli ďalšie skutočnosti.

30. Ústavný súd považuje konštatovanie najvyššieho súdu o zachovaní desaťdňovej lehoty na prípravu na pojednávanie za dôsledok nežiaduceho automatizovaného procesu, ktorému by sa mal súd za každú cenu vyhýbať.

IV.2. K porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kvôli najvyšším súdom tvrdenému nedostatku právomoci preskúmať rozhodnutie žalovaného o vymedzení relevantných trhov:

31. Najvyšší súd v bode 42 napadnutého rozsudku uviedol, že nedisponuje právomocou na autonómne vyhodnocovanie Európskou komisiou definovaných relevantných trhov vysokorýchlostného a nízkorýchlostného internetu. Sťažovateľka úvahu najvyššieho súdu interpretovala spôsobom, ktorý z textu rozsudku v skutočnosti nevyplýva a sťažnostnú námietku formulovala tak, že najvyšší súd vylúčil svoju právomoc, pokiaľ ide o preskúmanie zákonnosti vymedzenia relevantných trhov Protimonopolným úradom. Formulácia sťažnostnej námietky nielenže nie je vyjadrením úvahy najvyššieho súdu v pravom slova zmysle, dokonca nesprávne rámcuje právomoc najvyššieho súdu z hľadiska spôsobilého predmetu prieskumu v rámci kasačného konania. V tomto smere platí, že najvyšší správny súd ako kasačný súd skutočne nemá právomoc preskúmať rozhodnutie Protimonopolného úradu. Predmetom jeho prieskumu je rozhodovacia činnosť správneho súdu v medziach sťažnostných bodov uplatnených sťažovateľkou pri podaní kasačnej sťažnosti.

32. Najvyšší súd, hoci nepresnou a nevhodnou formuláciou, v podstatnom tvrdil, že v otázke vymedzenia relevantných trhov vysokorýchlostného a nízkorýchlostného internetu vychádzal z jeho vymedzenia Európskou komisiou a rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora. V naznačenom zmysle teda prezentoval svoj úmysel neodchýľovať sa od rozhodovacej činnosti Súdneho dvora Európskej únie, čo rozhodne nemožno považovať za rezignáciu na právomoc preskúmať zákonnosť vymedzenia relevantných trhov, akokoľvek (nesprávne) túto rezignáciu sťažovateľka interpretovala. Na základe uvedeného preto nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom podľa § 46 ods. 2 ústavy.

33. Napriek tomu, že z už uvedených dôvodov nemožno prisvedčiť argumentácii sťažovateľky o rezignácii najvyššieho súdu na právomoc, platí, že hľadanie zmyslu odôvodnenia bodu 42 napadnutého rozsudku si vyžaduje zvýšené úsilie. Implicitnou požiadavkou kladenou na kvalitatívnu stránku odôvodnenia rozhodnutia je nepochybne jeho dobrá zrozumiteľnosť. Osobám oboznamujúcim sa s rozhodnutím by malo byť umožnené poznať obsah myšlienok sprevádzajúcich úvahu o rozhodnutí bez akýchkoľvek ťažkostí.

IV.3. K porušeniu práva na spravodlivý proces nepredložením prejudiciálnej otázky:

34. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky týkajúcu sa nepredloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru v znení požadovanom sťažovateľkou, ústavný súd uvádza, že nepovažuje túto námietku za opodstatnenú. Sťažovateľka bola podrobne vyrozumená o dôvodoch rozhodnutia krajského súdu a aj najvyššieho súdu nepredložiť prejudiciálne otázky v znení ňou navrhovanom. Ústavný súd v tomto odôvodnení nevzhladol diskrepancie pertraktované sťažovateľkou.

35. Hoci sťažovateľka vsunula do formulácie prejudiciálnych otázok požiadavku, aby Súdny dvor posúdil právomoc s prihliadnutím na „princíp právnej istoty a legitímnych očakávaní“, položené

otázky sa týkajú právomoci Protimonopolného úradu za súčasného uplatňovania *ex ante* regulácie sektorovým regulátorom. Všetky štyri navrhované otázky majú spoločného menovateľa, a to snahu sťažovateľky spochybníť právomoc Protimonopolného úradu sankcionovať konanie obmedzujúce hospodársku súťaž, a to v situácii, keď je sťažovateľka regulovaná sektorovým regulátorom.

36. Súdny dvor vo veci C-280/08 konštatoval, že uplatňovanie právomoci regulačného orgánu nevyklučuje oprávnenie vykonávať *ex post* dohľad a sankcionovať subjekty hospodárskej súťaže. Už z podstaty veci vyplýva, že Súdny dvor pri odpovedaní na túto otázku zohľadnil aj únieové právo a princípy únieového práva, na ktorých uplatňovanie sa sťažovateľka v prejudiciálnych otázkach v podstate pýta. Nie je možné celkom dobre si predstaviť, ako by Súdny dvor izoloval posudzovanú problematiku len na úroveň posúdenia „právomoci“ bez toho, aby zohľadnil všeobecne platné právne idey, na ktorých (nielen) európske právo spočíva. Ak teda Súdny dvor judikuje, že *ex post* regulácia spojená s uplatňovaním sankčných mechanizmov je prípustná aj za súčasnej *ex ante* regulácie sektorovým regulátorom, nie je dôvod spochybňovať tento právny názor z hľadiska rešpektovania princípov únieového práva.

IV.4. K nezákonnosti a neprimeranosti uloženej pokuty:

37. Sťažovateľkou predkladaná sťažnostná argumentácia týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia uloženej pokuty je ústavným súdom hodnotená ako nedôvodná. Úlohou správnych súdov nie je zasahovať do diskrečnej právomoci správneho orgánu uplatňovanej pri rozhodovaní o uložení pokuty v prípade, ak správne uváženie rešpektuje medze zákona a nejaví sa ako zjavne nesprávne. Podstata argumentácie sťažovateľky sa týka uplatnenia poľahčujúcej okolnosti spočívajúcej v regulácii sťažovateľky sektorovým regulátorom, pričom poukazuje na bod 37 Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž vydaného Protimonopolným úradom. Ak sťažovateľka odkazuje na aplikáciu Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž vydaného Protimonopolným úradom, ústavný súd dopĺňa, čo sťažovateľka v zmienenom dokumente prehliada, a to že táto poľahčujúca okolnosť sa priznáva len výnimočne.¹ Právna istota sťažovateľky plynúca z odôvodnenej žiadosti o predvídateľnosť rozhodovania správneho orgánu nebola narušená; skutočnosť, že správny orgán pristúpi len výnimočne k uplatneniu tejto poľahčujúcej okolnosti, mohla byť sťažovateľke známa. Ak správny orgán uvážil na túto poľahčujúcu okolnosť neprihliadnuť, konal predvídateľne.

38. Za týchto okolností preto ústavný súd nemôže prisvedčiť argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa nezákonnosti výšky uloženej pokuty z dôvodu neprihliadnutia na reguláciu sektorovým regulátorom pri ukladaní pokuty.

IV.5. K porušeniu práva sťažovateľky na podnikanie podľa čl. 35 ústavy:

¹ Bod 37 Metodického pokynu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž vydaného Protimonopolným úradom: „Podmienkou uplatnenia tohto kritéria môže byť napr. existencia rozhodnutia alebo odporúčania orgánov verejnej správy alebo regulačných orgánov, prípadne súdov, ktoré môže vyvolať u podnikateľa odôvodnenú predstavu, že jeho konanie je v súlade so zákonom. V danom kontexte úrad skúma, či tieto skutočnosti boli spôsobilé uviesť podnikateľa do omylu. Táto skutočnosť majúca vplyv na zníženie základnej sumy pokuty môže byť priznaná len výnimočne.“

39. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 110/2022), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

40. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak v danom prípade dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

IV.6. K porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie z dôvodu absentujúceho odôvodnenia rozsudku:

41. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obojm označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08), a preto ich namietané porušenie možno preskúmavať spoločne.

42. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestrannne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v civilnom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

43. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné

a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07, II. ÚS 200/09).

44. Povinnosťou všeobecného súdu je poskytnúť účastníkom konania odôvodnenie rozhodnutia, ktoré na kvalitatívne dostatočnej úrovni poskytne odpovede na kardinálne otázky vyplývajúce z konania. V ideálnom prípade by po vydaní rozhodnutia mali byť všetci účastníci konania „spokojní s rozhodnutím“ nie nevyhnutne z hľadiska jeho materiálneho dopadu, ale z hľadiska toho, že poskytuje dostačujúci výklad právneho posúdenia skutkového stavu.

45. Úlohou ústavného súdu nie je vylepšovať odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, ale zakročiť iba tam, kde odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky nezrozumiteľnosti, nepreskúmateľnosti. O tento prípad ide aj v prejednávanej veci.

46. Ústavný súd pristúpil k posudzovaniu námietok sťažovateľky smerujúcich k nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, majúci na zreteli, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

47. Hoci nie je povinnosťou všeobecného súdu poskytovať odpoveď na každý argument, jeho povinnosťou je zodpovedať všetky podstatné a relevantné argumenty. Podstatný argument je každý argument, ktorého posúdenie má potencialitu vplyvu na konečné rozhodnutie vo veci. Relevantný argument je každý argument, ktorý je formulovaný dostatočne jasným a presným spôsobom (Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994).

48. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti aj najvyšší súd, preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci rozhodovania o ústavnej sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

49. Ústavný súd nepovažuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za taký, ktorý spĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. ktorý rešpektuje už zmienené východiská. Dôvody tohto konštatovania spočívajú v úplnom opomenutí najvyššieho súdu odpovedať na relevantné a podstatné argumenty sťažovateľky. Možno prisvedčiť argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa absentujúceho odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k viacerým otázkam, ktoré spĺňajú kritériá podstatných a relevantných námietok a z pohľadu ich významu vzhľadom na predmet konania mali byť zodpovedané. Pokiaľ najvyšší súd neuviedol, z akých dôvodov sa konkrétnymi výhradami sťažovateľky odmietol zaoberať, resp. prečo ich nepovažoval pre rozhodnutie vo veci za významné, nepostupoval dôsledne.

50. Úloha ústavného súdu nespočíva v hodnotení právnej či vecnej opodstatnenosti jednotlivých podstatných a relevantných námietok sťažovateľky. Inými slovami, ústavný súd neodpovedá na otázku, ako mal najvyšší súd na jednotlivé námietky obsiahnuté v kasačnej sťažnosti reagovať, ale vyhodnocuje, či sťažovateľkou popísané nedostatky dosahujú intenzitu ústavnoprávne relevantného zásahu do označených práv. Prípadné zistené vychýlenie napráva vrátením veci. Činnosť ústavného súdu preto začína pri overení pravdivosti sťažovateľom identifikovaného

nedostatku v napádanom rozhodnutí a završuje sa úvahou ústavného súdu o tom, či zistený nedostatok dosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu.

51. Sťažovateľka identifikovala hneď niekoľko námietok, ktoré ostali najvyšším súdom nezodpovedané, resp. zodpovedané čiastočne, ale nedostatočne.

52. Primárne namietala nedostatok odôvodnenia týkajúci sa odklonu krajského súdu od svojho predchádzajúceho rozhodnutia. Krajský súd v druhom rozhodnutí zaujal vo veci diametrálne odlišný postoj v zásadných právnych a skutkových otázkach, ako tomu bolo v prípade jeho skoršieho rozhodnutia. Krajský súd v skoršom rozhodnutí konštatoval nesprávnosť posúdenia praktiky stláčania marže na úrovni jednotlivých taríf, nepreukázanie splnenia zákonných podmienok protisúťažnej taktiky stláčania viazania pripojenia a poskytovania dial-up, ako aj xDSL prístupu k internetu a vyjadril presvedčenie o nezákonnosti uloženej pokuty. Najvyšší súd skoršie rozhodnutie krajského súdu zrušil s odôvodnením potreby prehodnotenia otázky právomoci Protimonopolného úradu. Krajský súd pri opätovnom rozhodovaní konštatoval, že vec posudzuje komplexne, a absolútne sa odchyľil od svojho predchádzajúceho rozhodnutia.

53. Ústavný súd vníma legitímnu možnosť v zmysle prípustnosti krajského súdu odkloniť sa od svojho pôvodného právneho názoru, ak tento odklon nie je v rozpore so závermi kasačného rozhodnutia nadriadeného súdu. Na druhej strane však akcentuje právo účastníka konania na riadne odôvodnenie takéhoto odklonu, ktoré sťažovateľka oprávnene vnímala ako prekvapivé, krajne zasahujúce do princípu právnej istoty. V poradí druhé rozhodnutie mal krajský súd vzhľadom na odklon logicky a presvedčivo odôvodniť. Pretože konanie pred správnym súdom a kasačným súdom tvorí jeden celok, nedostatok odôvodnenia rozhodnutia, aj vzhľadom na dôvody kasačnej sťažnosti, mal možnosť odstrániť najvyšší súd.

54. Námietku sťažovateľky týkajúcu sa neurčitosti výroku žalovaného, v ktorom absentuje časové ohraničenie trvania skutku, ústavný súd vyhodnocuje ako dôvodnú. Sťažovateľka túto skutočnosť namietala v správnej žalobe a neskôr aj v kasačnej sťažnosti, pričom uviedla, prečo nepovažuje za dostačujúcu argumentáciu, v zmysle ktorej má časové trvanie skutku, za ktorý je sankcionovaná, abstrahovať z textu odôvodnenia rozhodnutia. Primárne namietala hroziaci následok vo forme porušenia zásady *ne bis in idem*.

55. Niet teoretického ani judikatúrneho sporu o tom, že konkretizácia správneho deliktu je predpokladom zákonnosti správneho trestania (pozri rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo 6. marca 2008, R 2/2014). Minimálny rozsah identifikácie správneho deliktu zahŕňa opis spôsobu, miesta a času jeho spáchania. Účel individualizácie správneho deliktu vychádza aj z nevyhnutnosti dôsledného uplatňovania zásady *ne bis in idem*.

56. Ak sťažovateľka formuluje námietku nedostatočnej identifikácie skutku z hľadiska absentujúceho časového údajia vo výrokovej časti rozhodnutia, ide o námietku, ktorú vzhľadom na jej principiálny charakter možno považovať za takú, na ktorú má všeobecný súd povinnosť primerane reagovať. Najvyšší súd mal poskytnúť sťažovateľke odpoveď na otázku, ako uvažoval o nedostatku vymedzenia časového aspektu trvania správneho deliktu, za ktorý sa ukladá sankcia. Ak bol presvedčený o tom, že existujú okolnosti, ktoré v prejednávanej veci umožňujú opomenúť čas trvania správneho deliktu pojať do výroku rozhodnutia, mal tieto dôvody ozrejmiť.

57. Rovnako ústavný súd prisvedčil dôvodnosti ďalšej sťažovateľkou uplatnenej námietky týkajúcej sa neodôvodnenia otázky vymedzenia relevantných trhov. Najvyšší súd v bode 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku identifikoval otázku, ktorej prisúdil kvalitu zásadnosti, a to či relevantný trh dial-up internetu nie je fakticky konzumovaný vysokorýchlostným internetom. Hoci najvyšší súd identifikoval túto otázku ako podstatnú pre rozhodnutie vo veci samej, z ďalšieho obsahu odôvodnenia nevyplýva, akým spôsobom uvažoval o takto vymedzenej zásadnej otázke. Identifikácia zásadnej otázky za súčasného opomenutia na túto otázku odpovedať činí rozhodnutie vnútorne rozporným.

58. Napokon sťažovateľka namietala nedostatok odôvodnenia v súvislosti s posúdením praktík viazania a stláčania marže. Aj v tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky nevysporiadal. Pretože ide o námietky, od ktorých posúdenia závisí výrok rozhodnutia, ústavný súd nepochybuje o tom, že splňajú požiadavku relevancie.

59. V súvislosti s vyjadrením Protimonopolného úradu, v zmysle ktorého tam, kde najvyšší súd mlčal, treba mať za to, že akceptoval posúdenie veci súdom nižšej inštancie, ústavný súd poukazuje na to, že takéto závery z mlčania súdu odvodiť nemožno. Najvyšší súd v bode 33 síce uviedol, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti zopakoval námietky, s ktorými sa vyrovnal už krajský súd, pričom dodal, že išlo najmä o námietku nedostatku právomoci Protimonopolného úradu. V tom istom bode odôvodnenia napadnutého rozsudku sa najvyšší súd tejto otázke venoval. Enumeratívny výpočet toho, s čím sa napríklad krajský súd vysporiadal, v odôvodnení rozhodnutia nemá svoje miesto, pretože núti k inak neprípustnému dotváraniu obsahu rozhodnutia vlastnou činnosťou jeho adresáta či iných osôb. Z odôvodnenia rozhodnutia musí byť bezpečne abstrahovateľné, s čím najvyšší súd odkázal sťažovateľku na rozhodnutie krajského súdu a čo považoval za podstatné natoľko, že k tomu bude zaujímať vlastné stanovisko.

60. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu trpí v zmienených otázkach nepreskúmateľnosťou, preto napadnutým rozsudkom došlo k zásahu do sťažovateľkou označeného práva na súdnu ochranu. Nápravu možno dosiahnuť zrušením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. Najvyšší správny súd viazaný podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde právnym názorom ústavného súdu bude po vrátení veci povinný opätovne rozhodnúť o sťažovateľkinej kasačnej sťažnosti, a to v medziach, ktoré sťažovateľka zrozumiteľne formulovanými dôvodmi kasačnej sťažnosti určila. Pri tom bude povinný rešpektovať výkladové a právno-realizačné východiská týkajúce sa náležitostí výroku rozhodnutia vo veciach správneho trestania. V záujme vyváženia princípu právnej istoty čiastočne narušeného neodôvodnením odklonu krajského súdu od predchádzajúceho rozhodnutia najvyšší správny súd odôvodní tento odklon. Rovnako bude úlohou najvyššieho správneho súdu vysporiadať sa s obsahom kasačnej sťažnosti sťažovateľky v otázkach posúdenia praktiky viazania a stláčania marže a vymedzenia relevantných trhov, a to aj vysvetlením, či v týchto otázkach akceptuje posúdenie veci krajským súdom.

V. Trovy konania

61. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 181,17 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 10,87 eur (spolu 410,92 eur) a za 1 úkon právnej služby v roku 2024 (vyjadrenie vo veci po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie) v sume 343,25 eur a režijný paušál v sume 13,73 eur, čo spolu predstavuje sumu 741,06 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

62. Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože právny zástupca je platiteľom tejto nepriamej dane. Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnemu zástupcovi sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %. Celková náhrada trov právneho zastúpenia preto predstavuje 889,28 eur.

63. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší správny súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 7. mája 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu